



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ : «ΒΙΩΣΙΜΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ,
ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ, ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΣΥΝΟΧΗ».

(ΚΟΜΟΤΗΝΗ, 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2025)

Ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι·

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί·

Μὲ λόγο καρδιάς καὶ συνείδηση βαθειᾶς εὐθύνης συμμετέχω
στὸ σημαντικό αὐτὸ συνέδριο, ποὺ ἔρχεται νὰ φωτίσει τὴν πορεία καὶ
τὶς δυνατότητες τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης στὸν
ἀναπτυξιακὸ χάρτη τῆς πατρίδας μας.

Ἡ ἀνάπτυξη δὲν εἶναι μόνο ὑπόθεση ἀριθμῶν καὶ ἔργων
ὑποδομῆς· εἶναι καὶ -ἴσως κυρίως- ζήτημα ἀνθρωποκεντρικῆς
προοπτικῆς. Ἄν δὲν ἐπενδύσουμε στὸν ἄνθρωπο, στὶς νέες γενιές,
στὴν παιδεία, στὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ συγκρότηση τῆς κοινωνίας,
τότε κάθε ἀναπτυξιακὴ προσπάθεια θὰ εἶναι ἐλλιπής. Ὅπως ἔλεγαν
οἱ Πατέρες μας, «**πάντα τὰ σαρκικὰ ἀδύνατα, τὰ πνευματικὰ
δυνατά**» -καὶ ἡ πνευματικὴ δύναμη τοῦ τόπου μας παραμένει τὸ πιὸ
ἀνθεκτικὸ μας θεμέλιο.

Ἡ πλειονότητα -ἂν ὄχι ἡ ὁλότητα- τῶν συμμετεχόντων συνδιαπιστώνουμε πὼς ὁ τόπος μας δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ διοικητική περιφέρεια. Εἶναι μιὰ γῆ μὲ βαθιὲς ρίζες, ἁγιασμένη ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν Ἀποστόλων, ποτισμένη μὲ αἷμα μαρτύρων καὶ μόχθο ἀνθρώπων ἀπλῶν, ἀλλὰ ἀληθινῶν. Εἶναι ὅμως καὶ ἓνας τόπος πού, παρὰ τὴ στρατηγική του σημασία καὶ τὸν πλοῦτο του σὲ πολιτισμὸ καὶ φυσικὴ ὁμορφιά, δοκιμάζεται ἀπὸ ἓνα φαινόμενο πού δὲν ἀποτυπώνεται εὐκόλα σὲ στατιστικὰ φύλλα : τὴν σταδιακὴ ἐρήμωση ἀπὸ τὸ ἔμψυχο δυναμικὸ του.

Ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία δὲν παρατηρεῖ ἀπλῶς τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀπὸ ἀπόσταση. Τὸ ζεῖ. Τὸ αἰσθάνεται. Τὸ πονᾷ. Καὶ ἀγωνιᾷ. Συναντοῦμε καθημερινὰ τοὺς νέους πού φεύγουν, τὰ σχολεῖα πού κλείνουν, τὰ χωριὰ πού σιωποῦν, τὶς οἰκογένειες πού ἀγωνίζονται νὰ σταθοῦν ὀρθιες. Κι ὅσο κι ἂν ἡ πίστη μας μᾶς διδάσκει ἐλπίδα, ἡ ποιμαντικὴ μας εὐθύνη δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σιωπήσουμε μπροστὰ στὴ συνεχιζόμενη ἀποψίλωση τοῦ τόπου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, «τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού μένει ὀρθιος ἐν μέσῳ καταιγίδων». Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ σταθεῖ δίπλα σὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο· νὰ τοῦ δώσει κουράγιο, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὶς συνθήκες ὥστε νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ φύγει. Νὰ ριζώνει, ὄχι νὰ ξεριζώνεται.

Γι' αὐτό, μὲ συναίσθηση τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ἀποστολῆς, ὁ σύντομος χαιρετισμὸς μας, ἐμπεριέχει κυρίως ρεαλιστικὲς σκέψεις πού δύνανται νὰ μορφώσουν καὶ μία πρόταση: τὴν σύσταση «Δικτύου Συνεργασίας γιὰ τὴν Τοπικὴ Ἀνάπτυξη καὶ Κοινωνικὴ Συνοχή», μὲ ιδιαίτερη ἔμφαση στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτισμικοῦ τουρισμοῦ, ὥστε νὰ παραμείνει ζωντανὴ ἡ Θράκη καὶ οἱ ἄνθρωποί της.

Ἡ Ἐκκλησία μας, γνωρίζοντας τὴ δυναμικὴ πού κρύβει ἡ πνευματικὴ καὶ ἱστορικὴ ταυτότητα τοῦ τόπου, προτείνει:

- Τὴν ἀνάδειξη τῶν προσκυνηματικῶν διαδρομῶν τῆς Θράκης, ποὺ μποροῦν νὰ προσελκύσουν ἐπισκέπτες ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν εὐρύτερο Ὀρθόδοξο καὶ πολιτισμένο κόσμο.

- Τὴν συνεργασία μὲ τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τουριστικοὺς φορεῖς γιὰ τὴν καταγραφή, προστασία καὶ ψηφιακὴ προβολὴ τῶν βυζαντινῶν καὶ μεταβυζαντινῶν μνημείων, τῶν μοναστηριῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν ναῶν.

- Τὴν ἐνίσχυση τοπικῶν ἐκδηλώσεων καθ' ὅλο τὸ ἔτος ἀλλὰ καὶ θεματικῶν προσκυνηματικῶν περιηγήσεων, ποὺ συνδέουν τὸν πολιτισμὸ μὲ τὴν πνευματικότητα, καὶ τὴν παράδοση μὲ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

- Τὴν δημιουργία κινήτρων παραμονῆς καὶ ἐπιστροφῆς νέων ἀνθρώπων, μέσα ἀπὸ δράσεις κατάρτισης, φιλοξενίας ἐθελοντῶν, καινοτόμων τοπικῶν συνεργειῶν - ὅλα μὲ ἀφετηρία τὸν θρησκευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ χαρακτήρα τῆς περιοχῆς.

Ἡ πρότασή μας στηρίζεται στὴν πραγματικότητα καὶ στὴ διάθεση συνεργασίας. Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἐνοριακὸ καὶ μοναστηριακὸ ἱστό, διαθέτει ἀνθρώπους, χώρους καὶ ἐμπειρία προσφορᾶς. Ἐπιθυμεῖ, σὲ πνεῦμα συνέργειας, νὰ ἐνισχύσει κάθε ὑγιὴ προσπάθεια ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ μείνει ζωντανὴ ἡ Θράκη καὶ νὰ μὴν χάσει τὸν πληθυσμιακὸ, πνευματικὸ καὶ πολιτισμικὸ της χαρακτήρα.

Γιατί, ὅπως ἔγραφε καὶ ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος, «πατρίδα εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ». Καὶ ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ στηρίζει τὸν τόπο ὄχι μόνο μὲ λόγια πίστεως, ἀλλὰ μὲ πράξεις ἐμπρακτοῦς ἐλπίδας.

Κλείνοντας, εὐχομαι οἱ ἐργασίες τοῦ συνεδρίου νὰ μὴν μείνουν στὴ θεωρία, ἀλλὰ νὰ γίνουν ἀφορμὴ γιὰ οὐσιαστικὴ συμπόρευση. Ἐμεῖς, ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία, θὰ εἴμαστε παρόντες -ἀγωνιῶντες μὲν,

ἀλλὰ καὶ ἐνεργοῦντες. Διότι ἡ εὐθύνη μας δὲν ἐξαντλεῖται στὸ παρόν,
ἀλλὰ ἀπλώνεται στὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ τόπου.